

ryster af Begejstring, Rørelse og Respekt overfor denne Mand. Selvfølgelig, Snobberiet er os alle sammen ibaaeret, det er socialdemokratisk, det er konservativt, og det er alt.

Jeg tror derfor, at netop naar den menneskelige Natur er saaledes, er der kun een Vej at gaa, det er at gøre, som Carlyle siger: Lad os begynde inde fra os selv, og Tolstoj prædiker, som de Herrer vide, den samme Sætning. Lad os gøre, som jeg altid har gjort. Naar jeg møder en Mand, og han bliver præsenteret for mig enten som Ekscellence eller — for at bruge en moderne Stilling — som Renovationsmand, jeg ser ikke paa hans Titel, jeg spørger: hvem er den Mand, i det Øjeblik jeg faar Lejlighed til at høre ham: er det en dygtig Mand, er det en klog Mand, er han dygtigere, bedre, forstandigere end du? Og hvis han er det, saa bøjer jeg mig for ham. Lad os alle være saa demokratiske, lad os alle, særlig de Herrer, se paa en Mand for, hvad han er, hvad enten han har en Titel eller ikke, saa er det tidsnok at reformere paa den Ting. Lidt Forfængelighed er der jo hos os alle sammen. Naar jeg en Gang imellem ser i „Social-Demokraten“, hvorledes vor ærede Ven fra Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) staar som „Fædrelandets Frelser“ — det er jo ogsaa en Art Titel —, og hvor udmærket han satte Højre til Vægs under Debatten om Valgkredsloven, og i det hele ser alt det udmærkede, han har gjort, saa er det jo altsammen en Titel for at imponere Befolkningen, og det er jo det, en Titel skal gøre. Naar jeg saa ser, hvorledes det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) fremstilles omtrent som Martinius Nielsen, der staar ved Karthagos Ruiner og betragter den brændende Moskvabro, saa ser jeg, hvorledes det ærede Medlem glæder sig over at være Ordfører. Det er jo ogsaa en Titel, en Ting til at fylde Folk med Forfængelighed, til at faa dem til at betragte sig som en lille Gladstone i det mindste eller en af disse store engelske Parlamentarikere i lang, sort Frakke. Det er Titler, mine Herrer! de have den samme imponerende Virkning som det, de ville bekæmpe. Saaledes ere Menneskene, og saa længe nogen lade sig imponere, Herregud! saa lad det ske. Og derfor vil jeg ende med følgende Bemærkning til de Herrer: Lad Enhjørningerne, Griffierne, Elefanterne og Leoparderne og alle Fabelens Dyr vedblivende faa Lov til at græsse paa de Enge, som overrisles af de menneskelige Taabeligheders evigt rindende Kilde!

Ordføreren for Forslagsstillerne (Winblad): Jeg ønsker kun at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen). Naar han protesterer imod, at Hørup skulde være bleven populær ved at aabne en Port, og at det var ikke noget, der var værd at hæfte sig ved, vil jeg spørge det ærede Medlem, om han kan nævne andre af Hørup's Handlinger i den Tid, han var Minister, som egne sig til at gøre Hørup populær. Jeg tror ikke, det ærede Medlem kan nævne andre Handlinger end denne, men Hørup var jo kun Minister i en ganske kort Tid og var meget alvorlig syg i næsten hele den Periode. Desuden var det heller ikke saa lidt fortjenstfuldt at lukke den Port op, og hvis det ærede Medlem kan faa Regeringen til at betræde den samme Vej og føre denne Aabning videre, saa ville Københavnerne være ham meget taknemmelige. Forholdet er nemlig det, at det Anlæg, som Porten fører ind til, nemlig Kongens Have, kun i ufuldstændig Grad er aaben i den anden Ende. Her ligger nemlig noget, som hedder Kongens Drivhuse, nogle gamle Bygninger, som spærre Færdselen til det ny Kunstmuseum. Hvis vi kunde bevæge den ærede Konseilspræsident, eller hvem det nu sorterer under, til at aabne for Færdselen i Kongens Have i den anden Ende, vilde han blive meget populær og vilde gøre sig meget fortjent af Københavnerne, men det tror jeg ikke paa efter den Erfaring, jeg har om Regeringen. Der ligger, som sagt, nu en gammel kongelig Driverihave i Sølvgade, der staar en yderst kedelig gammel kongelig Mur i Sølvgade, og der staar lige paa Hjørnet et gammelt, gammelt Skur, som vist ogsaa sorterer under noget kongeligt, og fordi disse Ting, denne gamle Mur og dette gamle Skur og denne gamle Driverihave, have Prærogativet: kongeligt, faa de Lov at blive staaende. Men Hørup tog som sagt ikke det Hensyn. Han lukkede op til det, der hedder Kongens Have.

Det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen) gjorde en Bemærkning om, at vi ikke skulde haste med at lovgive paa dette Punkt, men lade Udviklingen gaa sin Gang, idet han jo antydede den Mulighed, at saa vilde Udviklingen gaa i Retning af at gøre Folks Begreber bedre paa dette Omraade. I den Anledning vil jeg minde det ærede Medlem om, hvorledes Udviklingen hidtil er gaet. Den er, som jeg før bemærkede, gaet den forkerte Vej, idet Antallet af Riddere af Danne-